

OPONENTSKÝ POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Tomáš Zapadlo: Pastorační péče o psychoticky nemocné, KTF, Praha 2012

Autor si zvolil zajímavé téma, které ovšem skýtá nevýhodu nedostatku vhodné pramenné literatury, jak sám upozorňuje v kap. 1.

K obsahové stránce:

Po vysvětlení základních pojmů, (kde zazní o pastorači nemocných řada solidních myšlenek, bohužel nevyužitých dále), následuje rozsáhlá 3. kapitola, která se zabývá dopodrobna vybranými patologiemi. Až od str. 48 začíná slibná kapitola „Specifika pastorační péče o nemocné“, která by měla naplnit záměr autora, ale po odborné stránce je asi nejslabším místem celé práce. Předkládá celou řadu odborně nepodložených a nepodložitelných tvrzení (např. Glasser – že všechny duševní poruchy včetně schizofrenie mají v kořenech nedostatek sebeúcty; Menninger - kořen všech nemocí v nedostatku uznání vlastní hříšnosti; Vella – v neodpuštění). Poté - bez uvedení takových výroků na pravou míru - hájí naopak potřebnost klasické medicíny, odkud plynule přejde k nutnosti empatie v rozhovoru s nemocným, pak k exorcismům, svátosti smíření, vhodnosti modliteb za sebevrahy, atp.

O všech těchto aspektech by bylo možná vhodné pojednat, snad i o některých dalších, ale nějak utříděně, ve vzájemné vyváženosti a s kritickým posouzením. Cenné by bylo skutečně specifikovat, co z klasických pastoračních přístupů a prostředků je u psychotických pacientů použitelné a co nikoli. Občas lze něco takového vytušit mezi řádky, např. u svátosti smíření, ale v závěru práce souhrn takových specifik naprosto chybí.

K formální stránce:

Pokud jde o schéma práce, uvítala bych, kdyby vysvětlení pojmů tvořilo součást první kapitoly o literatuře a pak se hned přešlo k jádru práce. Ani následný podrobný popis psychotických onemocnění k vlastnímu tématu pastorače nemocných vlastně nic nepřináší, jakkoli je solidně propracován a opírá se o velké množství odborné literatury.

Ve čtvrté, tématicky klíčové kapitole narážím na problém velké nepřehlednosti, obsahové slintiny – hovoří se tak trochu o všem najednou, výroky jsou nakupeny vedle sebe bez kritického nadhledu a bez logických souvislostí. Velmi by pomohlo členění na podkapitoly a používání odstavců, které by oddělovaly jednotlivé myšlenkové bloky (prvních několik stran 4. kapitoly je psáno úplně bez použití odstavců a v logice textu se nelze vyznat: srov. s. 48-53). Jinak oxfordský způsob citování (příjmení autora a letopočet) je obvyklý v psychologické literatuře, ne až tak v teologické, ale i tam se letopočet uvádí v závorce.

Rozhodně však práce není odbytá, je dokonce vybavena obrazovými přílohami, i když opět nechápu klíč výběru příloh - nevidím jejich souvislost s vlastním tématem práce, jímž je pastorače psychoticky nemocných, nejen psychotická onemocnění a jejich projevy.

Cením si autorovy poctivé snahy o vzhled do tak složitého tématu a množství odvedené práce, přesto z obsahového hlediska (viz kvalita klíčové 4. kapitoly a závěru práce) zatím nemohu doporučit práci k obhajobě.

V Praze dne 20. 8. 2012

PhLic. Kateřina Lachmanová, ThD.